

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

29 юни 1993 година

„Конкуренция – Задължение във връзка с проверката на жалби – Законност на основанията за отхвърляне – Явна грешка в преценката – Неправилно прилагане на закона”

По дело T-7/92

Asia Motor France SA, дружество, установено в Livange (Люксембург),

Jean-Michel Cesbron, търговец, установен в Livange (Люксембург),

Europe Auto Service SA (EAS), дружество, установено в Livange (Люксембург),

Monin Automobiles SA, дружество, установено в Bourg-de-Péage (Франция),

Somaco SA, дружество, установено във Fort-de-France (Франция),

за които се явяват г-н Jean-Claude Fourgoux, от адвокатската колегия на Париж и Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Pierrot Schiltz, 4 Rue Béatrix de Bourbon

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н Berend Jan Drijber от нейната правна служба, и г-жа Virginia Melgar, национален експерт, подпомагаш Комисията, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Nicola Anneschino, също от нейната правна служба,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение на Комисията от 5 декември 1991 г. за отхвърляне на жалбите на ищец, свързани с практики по споразумения, за които се твърди че противоречат на член 85 от Договора за ЕИО,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори състав),

в състав: г-н J. L. Cruz Vilaça, председател, г-н D. P. M. Barrington, г-н J. Biancarelli, г-н A. Saggio и г-н A. Kalogeropoulos, съдии,

секретар: г-н H. Jung,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 април 1993 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти

1. Предприятията – ищци внасят и продават във Франция превозни средства, японско производство, които са освободени от митница за свободна продажба в други държави-членки на Общността, като Белгия и Люксембург.

2. Един от ищите, а именно J.-M. Cesbron, е подал жалба пред Комисията на 18 ноември 1985 г., като твърди, че са нарушени членове 30 и 85 от Договора за ЕИО, при което той е станал жертва на незаконно споразумение между пет вносители на японски коли във Франция, а именно Sidat Toyota France, Mazda France Motors, Honda France, Mitsubishi Sonauto and Richard Nissan SA.

3. В тази жалба, жалещите се предприятия твърдят по същество, че петте упоменати по-горе вносители на японски коли са представили на френската администрация предприятие, което да не продава на френския национален пазар никакви коли, които възлизат на над 3 % от моторните превозни средства, регистрирани в цяла Франция през предходната календарна година. Твърди се също така, че тези вносители са се съгласили да поделят квотата помежду си в съответствие с предварително установени правила, като по този начин изключват всяко друго предприятие, което иска да разпространява във Франция автомобили с японски произход, различни от тези, разпространявани от страните по предполагаемото споразумение.

4. Освен това ищите твърдят в своята жалба, че в отговор на това доброволно ограничение, френската администрация е увеличила пречките пред свободното движение на японски превозни средства, внасяни от лица, извън петте вносители, страни по предполагаемото споразумение. На първо място, за паралелния внос е въведена процедура за регистрация, която се различава от нормалната система. Този паралелен внос се счита за превозни средства „втора употреба” и следователно подлежи на двойни тестове за годност на превозното средство. На второ място, твърди се, че на Националната жандармерия са дадени указания да преследва купувачите на японски автомобили, които шофират с чуждестранни регистрационни табели. И на последно място, за автомобили на търговци, които привличат по-нисък размер на данък добавена стойност, в сравнение с частните автомобили, се начислява увеличена ставка на данък добавена стойност при вноса във Франция; по-високата ставка е впоследствие намалена до обичайно начислявания размер, като с това неблагоприятните аспекти се запазват за дистрибутора, а не за купувача.

5. Съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първият регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ, Английско специално издание 1959 – 1962 г., стр. 87, наричан по-нататък „Регламент № 17”), Комисията с писмо, датирано от 9 юни 1989 г., е поискал информация от въпросните вносители. С писмо от 20 юли 1989 г. Генерална дирекция за промишлеността към Френското министерство на промишлеността и регионалното развитие е дало указания на посочените вносители в следните срокове да не отговорят на един от въпросите на Комисията, а именно:

„Бяхте така добри да ми препратите за сведение писмо на Комисията от 9 юни 1989 г.

В това писмо Комисията изисква от вас да ѝ предоставите информация относно политиката на френските държавни органи спрямо вноса на японски автомобили.

Вие не следва да отговаряте на Комисията от името на тези органи.”

6. При тези обстоятелства, с писмо от 16 октомври 1989 г., отдели на Комисията са поискали информация от френските органи. На 28 ноември 1989 г., френските органи, посредством тяхното постоянно представителство пред Европейските общности, са отговорили на това искане за информация, като са изтъкнали, по същество, че „... въпросите, свързани с поведението на предприятията, упоменати в писмото на Комисията, са... ирелевантни в този контекст, тъй като това поведение е свързано с регулаторни разпоредби, установени от държавни органи: тези предприятия не се ползват с автономност при действието на регулационна система”.

7. След като не са получили отговор от Комисията, четирите засегнати ищци са изпратили писмо с дата 21 ноември 1989 г., с което настояват за приемане на позиция по техните жалби. Когато и това писмо не е получило отговор, четирите предприятия завеждат дело пред Съда на Европейските общности на 20 март 1990 г. за бездействие и за вреди. С Определение по дело C-72/90 Asia Motor France/Комисия от 23 май 1990 г., Recueil, стр. I-2181, Съдът е обявил делото за бездействие и за вреди за недопустимо по отношение на бездействието на Комисията с оглед твърдяното нарушение на член 30 от Договора, и е препратил на Първоинстанционния съд иска относно бездействието на Комисията с оглед на твърдяното нарушение на член 85 от Договора и последващата от това отговорност.

8. Междувременно, с писмо от 8 май 1990 г. генералния директор на генерална дирекция по конкуренция към Комисията е уведомил четирите заинтересовани страни, съгласно член 6 от Регламент №99/63/ЕИО на Комисията от 25 юли 1963 г. за заседанието, предвидено в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 на Съвета (ОВ, 1963 г., стр. 47, наричан по-нататък „Регламент № 99/63”), че Комисията не предвижда предприемането на никакви действия по техните жалби, като ги приканва да представят становища в тази връзка. На 29 юни 1990 г., страните са представили своите становища на Комисията, в които те отстояват, че жалбите им са добре обосновани.

9. При тези обстоятелства, Първоинстанционният съд е постановил, с Определение от 18 септември 1992 г., че не е необходимо да се произнася с решение под формата на определение, както се иска в жалбата, тъй като искът е с основание член 175 от Договора. За останалото, Съдът е отхвърлил претенциите на ищите обезщетение като недопустими (Решение по дело T-28/90 Asia Motor France и др./Комисия, Recueil, стр. II-2285).

10. На 5 юни 1990 г., Somaco също е подал жалба пред Комисията относно практиките на CCIE, SIGAM, SAVA, SIDA и Auto GM – дружества, всички със седалище в Lamentin (Martinique), които са дилъри съответно на Toyota, Nissan, Mazda, Honda и Mitsubishi и вносители на тези марки в Martinique. Жалбата, която е на основание членове 30 и 85 от Договора, също оспорва практиките на френската администрация, на основание, че тяхната цел е да попречи на ищеца да осъществява паралелен внос на автомобили от определени японски марки, както и на автомобили от корейската марка Hyundai.

11. С писмо от 9 август 1990 г., в което препраща към писмото си от 8 май 1990 г. до другите четири ищци, Комисията е уведомила Somaco, че тя не възнамерява да предприеме действия във връзка с неговата жалба, като го е помолила да ѝ представи своето становище съгласно член 6 от Регламент № 99/63. С писмо от 28 септември 1990 г., Somaco отново претендира, че жалбата му е добре обоснована.

12. С писмо от 5 декември 1991 г., подписано от член на Комисията, отговарящ за конкуренцията, Комисията е уведомила петимата ищци за решението за отхвърляне на жалбите, заведени на 18 ноември 1985 г., 29 ноември 1988 г. и 5 юни 1990 г.

13. Това писмо изглежда по следния начин:

„Отнася се до следните жалби:

1. Жалби, заведени от името на J.-M. Cesbron (JMC Automobiles, Люксембург), Asia Motor France (Люксембург), Monin Automobiles (Bourg-de-Péage) и EAS (Люксембург)
 - на 18 ноември 1985 г., на основание член 30 от Договора, срещу практики, които може да се припишат на френската администрация;
 - на 29 ноември 1988 г., на основание член 85 от Договора, срещу практики на френски вносители на пет японски марки: Toyota, Honda, Nissan, Mazda и Mitsubishi, и също спор с френската държава на основание член 30;
 - на основание, че тези практики са предназначени да възпрепятстват паралелния внос във Франция от предприятията ищци на автомобили, основно от марките Isuzu, Daihatsu, Suzuki и Subaru, освободени от митница за свободна продажба в други държави-членки, и по-конкретно в Белгия и Великото Херцогство Люксембург.
(страница 2)
2. Жалба, подадена на 5 юни 1990 г. от името на Somaco company, Lamentin, на основание членове 30 и 36, и член 85 от Договора, срещу практики на дружествата CCIE, SIGAM, SAVA, SIDA и Auto GM, всички със седалище в Ламентин, които са дилъри на японските марки Toyota, Nissan, Mazda, Honda и Mitsubishi, и съответно вносители на тези марки в Martinique, като също така оспорва практиките на френската държава, на основание, че тези практики са предназначени да възпрепятстват ищеца да не осъществява паралелен внос на автомобили от тези марки и на автомобили от корейската марка Hyundai.

Комисията е проверила фактическата обстановка и правните основания, изтъкнати в тези жалби и проучила този случай в седалищата на въпросните предприятия. След тази проверка, Комисията посредством предварително уведомяване на 8 май 1990 г. и 9 август 1990 г. съгласно член 6 от Регламент (ЕИО) № 99/63 е дала възможност на предприятията-ищци да представят своите становища във връзка с нейното намерение и основания за приемане на решение за отхвърляне на техните жалби.

В отговорите, изпратени на Комисията от името на ищите на 29 юни 1990 г. и на 28 септември 1990 г., не са приведени нови факти или правни доводи в подкрепа на техните искания. Следователно, Комисията няма основание да промени своето намерение да отхвърли въпросните жалби на основанията, които вече са посочени в съобщенията ѝ от 8 май 1990 г. и от 9 август 1990 г.;

По отношение на възможното приложение на член 85, извършената проверка от отделите на Комисията е установила, че поведението на петте въпросни вносители представлява неразделна част от политиката на френските държавни органи спрямо вноса на японски коли във Франция. В тази връзка, трябва да се има предвид, че този внос се регулира на национално равнище. В контекста на това регулиране, френските държавни органи не само определят общото количество автомобили, което е позволено да се внася във Франция всяка година, но определят и правилата за разпределение на тези количества, и по-специално като ги резервират единствено за въпросните вносители. Френските органи съответно са уведомили Комисията с меморандум от 28 ноември 1989 г., в който се изтъква, че поведението на петте вносители е „свързано с регулаторния режим, установен от публичните органи”, и че вносителите „не се ползват с никаква автономност при администриране на регулаторния режим”. Следователно, тези вносители нямат свобода на действие в този случай.

(Страница 3)

С оглед на упоменатите по-горе съображения, Комисията счита, че няма връзка между Вашия интерес и твърдяното нарушение на член 85, тъй като всяко прилагане на член 85 не е вероятно да поправи вредата, на която вие твърдите, че сте жертва. Определянето на общи ограничения от страна на публичните органи не попада в приложното поле на член 85, тъй като приложението на тази разпоредба към разпределянето на квотата не може да доведе до разрешение за вашата дружество да бъде вносител. От една страна, трудно е да се определи как може да Ви се разреши да участвате в разпределянето, което самите Вие описвате като незаконно споразумение. От друга страна, както вече се изтъкна, националният регулаторен режим не разрешава на вносители, извън петте, чието поведение се оспорва, да се включват в разпределянето. При тези обстоятелства, констатацията, че член 85 е нарушен, не би променила по никакъв начин Вашето положение спрямо въпросните вносители.

Пречката пред търговията между държавите-членки, която може да се появи в резултат на невъзможността във Франция да се внасят автомобили от корейската марка Hyundai, трябва да се счита за незначителна с оглед на ниския пазарен дял на тази марка в Общността.

Възможното приложение на член 30 трябва да се отхвърли на основание липса на публичен интерес на Общността, като се има единната търговска политика.

Следователно, бих искал да Ви информирам, че на основанията, изложени по-горе, Комисията е взела решение да отхвърли упоменатите по-горе искове, получени на 18 ноември 1985 г. и на 29 ноември 1988 г. от предприятията JMC Automobiles, Asia Motor, Monin и EAS и на 5 юни 1990 г. от Somaco.”

Процедура и форми на определение, искани от страните

14. С иск, получено в секретариата на Съда на 4 февруари 1992 г., ищците са завели дело срещу упоменатото по-горе Решение на Комисията от 5 декември 1991 г.

15. Писмената процедура се е развила по обичайния начин и е приключила на 17 ноември 1992 г.

16. При изслушването на съдията докладчик, Съдът (втори състав) е взел решение да даде ход на изслушването. Преди това, чрез мерки за организиране на процедурата, той е изискал от страните да представят определени документи и да отговорят на определени писмено зададени въпроси на 13 февруари и 2 април 1993 г. Ищите и ответникът са представили исканите документи и са отговорили на въпросите, зададени от Съда, с документи, получени в секретариата на Съда на 22 март 1993 г. от една страна, и на 23 март и 15 април 1993 г., от друга страна. Изслушани са устните становища на страните и те са отговорили устно на въпросите на Съда на откритото заседание на Съда на 22 април 1993 г.

17. В техните искания, ищите претендират, че Съдът трябва:

- Да обяви че обжалваните споразумения и в Metropolitan France, и в Martinique представляват нарушение на член 85, параграф 1 от Договора;
- В резултат на това да отмени Решението на Комисията от 5 декември 1991 г., тъй като то е на основание член 85 от Договора.

18. Комисията претендира, че Съдът трябва:

- да отхвърли цялото искане за отмяна като необосновано;
- да осъди ищите да заплатят съдебните разноски.

19. В отговор на това, ищите претендират, че Съдът следва:

- да обяви искът за отмяна за допустим;
- да вземе под внимание, че след изричните забележки на Комисията, те са изменили формулировката на своето искане, така че вече те не претендират обявяване на въпросното споразумение за незаконно, а единствено претендират за отмяна на писмото от 5 декември 1991 г., за да може Комисията да понесе съответните последици.

Обхват на иска

20. В отговор на това трябва да се отбележи, че ищите са се отказали от формата на осъждане, която първоначално са претендирали, тъй като те са искали Съдът да обяви, че обжалваното споразумение представлявало нарушение на член 85 от Договора. При тези обстоятелства, Съдът следва да се произнесе само в частта за формата на исканото отсъждане, което остава висящо пред него, а именно иска за отмяна на Решението на Комисията от 5 декември 1991 г., тъй като то е на основание член 85 от Договора, и чиято допустимост не се оспорва.

Иск за отмяна

21. Формално, ищите са предявили пет искания в подкрепа на техния иск. Първото искане претендира нарушение на основни процедурни изисквания; второто претендира нарушение на Договора; третото претендира нарушение на принципа на пропорционалност, четвъртото претендира нарушение на принципа за липса на дискриминация, а петото претендира злоупотреба с правомощия.

Първото искане, твърдящо нарушение на основни процедурни изисквания

Аргументи на страните

22. Ищците твърдят, че Решението от 5 декември 1991 г. е недостатъчно основано, тъй като то не определя на какво правно основание, мерки на Общността или съдебна практика на Съда на Европейските общности, се позовава Комисията, при отказа си да се произнесе срещу обжалваното споразумение. Те твърдят, че съгласно практиката на Съда на Европейските общности, основанията, които обосновават решението, трябва ясно и недвусмислено да представят обосновката на органа на Общността който е взел оспорваната мярка, за да се даде възможност на засегнатите страни да узнаят основанията за взетата мярка и Съдът да осъществи своята контролна функция.

23. В своя отговор, ищците се впускат в подробности за два определени аспекта на техните искания, като твърдят, че изложението на причини е недостатъчно.

24. На първо място, те твърдят, че Комисията не е отговорила на посочените жалби, и по-специално не е обосновала, с оглед на изложените факти, съображението че петте въпросни вносители нямат никаква свобода на действие. Те твърдят по-специално, че фактът, че Комисията твърди, че обстановката на разглеждания пазар е изцяло следствие от политиката на публичните органи, без да показва, как тя е стигнала до този постулат, означава, че в нейното решение липсват основания.

25. На второ място, ищците твърдят, че Комисията е приела изявленията на френското правителство, без да е провела мерките за проверка, които са необходими, за да се провери дали те са добре обосновани. В действителност, няма доказателства, че разпределението на вносната квота – 3 % в Metropolitan France и 15% в Martinique, е резултат единствено от едностранен акт на френското правителство, като същевременно в противоречие с това от представените на Комисията документи става ясно, че петте въпросни вносители активно участват в разделянето на пазара посредством продължаващо концентриране в рамките на тяхната търговска асоциация. Ищците изтъкват, че френското правителство е инструктирало тези вносители да не отговарят на един от въпросите, поставени им от Комисията, когато тя им е поискала представяне на всички документи, свързани с въвеждане и разпределение на вносната квота. Те също така изтъкват, че регулаторният режим, въведен от френските публични органи, не се основава на задължително законодателство или уредба, а единствено на административна практика. Като цитират няколко извадки от специализираната преса, в които се твърди, че петимата вносители се ползват със свобода на действие в тази връзка, ищците претендират, че съгласно практиката на Съда на Европейските общности, Комисията е била задължена да проучи фактите, които са ѝ били представени, за да провери дали изявленията на френското правителство са верни. Следователно, според тях, изложението на основания на решението подлежи на оспорване, тъй като в него не са приведени никакви доказателства, че изявленията на френското правителство са верни, а се е ограничило само до тяхното цитиране.

26. В отговор Комисията посочва, че обжалваното решение е надлежно основан, и че Съдът може да прегледа неговата законност. Тя отбелязва, че решението се отнася за разпоредби на Договора, спрямо които тя е оценяла жалбата, като резюмира направените жалби и определя предприетите мерки за проверка и разменената кореспонденция с изложение на основания и заключение. Комисията оспорва, че

основанията, които са я накарали да отхвърли жалбите, са лишени от изложение на основания и твърди, че е ясно показано, че тези основания се основават на съображението, че спрямо жалбите не трябва да се предприема никакво действие, тъй като твърдените факти са резултат от политика, следвана от публичните органи, а не от споразумение между петимата вносителите. Комисията също оспорва, че позоваването на съответната съдебна практика на Съда на Европейските общности не е съгласно задължение в решението за отхвърляне на жалбата.

27. Освен това, според нея, ищите са объркали въпроса дали оспорваната мярка съответства на изискванията, поставени в член 190 от Договора с въпроса дали констатираните в решението факти са достатъчно подкрепени с доказателства. От отговора е ясно, че ищите не са срещнали затруднение да проследят основанията, въпреки че твърдят, че тези факти не са добре обосновани.

28. На последно място, Комисията изтъква, че тя е направила официално запитване до френското правителство, и посочва, че въпреки че Регламент № 17 ѝ разрешава да изисква информация от държава-членка, той не ѝ осигурява необходимите средства за проверка дали даденият отговор е верен. Комисията е на становището, че тя не може да пренебрегне отговора, който ѝ е даден от държава-членка или да го разглежда като неправилен.

Съображения на Съда

29. Съдът отбелязва, че в първото им искане, ищите не само твърдят, че оспорваното решение е недостатъчно основано, но също така се опитват да поставят въпроса за законността на първото основание, на което Комисията е отхвърлила техните жалби, т.е. че въпросните вносителите не се ползват с автономност при разделянето на пазара.

- Недостатъчно изложение на основания

30. На първо място, каквато е единната практика на Съда на Европейските общности и на Първоинстанционния съд, изложението на основанията на решение, което неблагоприятно засяга дадено лице трябва да е от такъв характер, че да дава възможност на засегнатото лице да установи проблемите, които оправдават приетата мярка, така че при необходимост то да може да защити своите права и да установи дали решението е обосновано или не (Решение по дело T-44/90 La Cinq/Комисия от 24 януари 1992 г., Recueil, стр. II-1), и да даде възможност на съдебната система на Общността да упражни правото си на контрол.

31. На второ място, каквато е единната практика на Съда на Европейските общности и на Първоинстанционния съд, Комисията не е задължена да приема становище, като излага основанията за решение, което следва да вземе, за да прилага правилата за конкуренция относно всички аргументи, които са приведени от засегнатите страни в подкрепа на тяхното искане. Достатъчно е, тя да определи фактическите и правни основания с решаващо значение в контекста на това решение (вж., по-специално дело La Cinq/Комисия).

32. При разглеждане на оспорваното решение Съдът е установил, че то определя основните фактически и правни характеристики, на които се основава, като по този начин дава възможност на ищите да претендират, че то не е добре обосновано и Съдът

трябва да провери неговата законност. Следователно, оспорваното решение не е опорочено от недостатък, свързан с изложението на основания.

- Дали основанията на първата част на решението са добре обосновани

33. В тази връзка, съдебният контрол на мерките на Комисията, включващ оценка на комплексни икономически въпроси, трябва да бъде ограничен до установяване на това дали съответните процедурни правила са правилно изложени и дали има явна грешка в преценката или злоупотреба с правомощия (вж. Решения по съединени дела 142/94 и 156/84 ВАТ и Reynolds/Комисия от 17 ноември 1987 г., Recueil, стр. 4487 и по специално дело C-225/91 Mastra/Комисия 15 юни 1993 г., Recueil, стр. I-3203, точки 23 и 25).

34. Освен това, ако Комисията има право на преценка, за да изпълнява своите задължения, съблюдаването на правата, гарантирани от правния ред на Общността, в рамките на административните процедури е от още по-основополагащо значение. Тези гаранции включват, по-специално задължението на компетентната институция да провери внимателно и безпристрастно всички свързани аспекти на конкретното дело (Решение по дело C-269/90 Hauptzollamt Muenchen-Mitte/Technische Universität München от 21 ноември 1991 г., Recueil, стр. I-5469; дело La Cinq/Комисия).

35. По този начин, в контекста на проверката на исканията, представени пред Комисията съгласно член 3 от Регламент № 17, Съдът е постановил, че „въпреки че Комисията не може да бъде принудена за проведе проучване, процедурните гаранции, предвидени от.... член 6 от Регламент № 99/63 я задължават да провери внимателно фактическите и правни основания, които са представени на нейното внимание от ищеца, за да реши дали те представляват поведение от такъв вид, който може да наруши конкуренцията на общия пазар и да окаже влияние на търговията между държавите-членки” (Решение по дело T-24/90 Automec/Комисия от 18 септември 1992 г., Recueil, стр. II-2223 и съдебната практика на Съда на Европейските общности, упомената в него).

36. На последно място, въпреки че е в съответствие с практиката на Първоинстанционния съд, цитирана по-горе, Комисията не е задължена да проверява всяка от жалбите, които са подадени пред нея, за разлика от случаите, в които реши да проведе проверка, когато при липсата на подкрепени с доказателства основания, трябва да я проведе с необходимото внимание, сериозно отношение и усърдие, така че да има възможност да я оцени при цялостно познаване на фактическите и правни основания, представени за оценка от ищите.

37. С оглед на тези съображения, трябва да се определи законността на първото основание за отхвърляне на жалбите, първо доказателствата, приведени от ищите, трябва да бъдат проверени и на второ място оспорваното решение трябва да се провери, за да се установи дали съдържа съответна проверка на фактическите и правни основания, представени на Комисията за оценка.

38. В този случай, нарушенията, които се твърдят от ищите, както трите упоменати по-горе жалби изтъкват, са следните:

- на първо място, наличието на споразумение между вносителите във Франция на автомобили от японските производители Toyota, Honda, Nissan, Mazda и Mitsubishi, от една страна, и френската администрация, от друга страна, съгласно което се твърди, че вносителите във Франция от посочените производители са се споразумели да ограничат техния общ дял от френския национален пазар на автомобили до 3 % за предприятие от страна на френските органи, че пазара на автомобили от японски произход ще е запазен изключително само за тях, и наличието на споразумение между въпросните предприятия, разпределящо помежду им техния общ пазарен дял (жалба от Cesbron от 18 ноември 1985 г. и жалба от Cesbron, Asia Motor, Monin Automobiles и EAS от 29 ноември 1988 г.);
- на второ място, наличието на споразумение между дилърите на упоменатите по-горе производители на автомобили в Martinique и администрацията, съгласно което се твърди, че тези дилъри са се споразумели да ограничат техния дял на автомобилния пазар на Martinique до 15 % на предприятие, в замяна на това, че пазарът на автомобили от японски произход ще е запазен изключително само за тях, и наличието на споразумение между тези предприятия, което разпределя помежду им техния общ пазарен дял (жалба от Somaco от 5 юни 1990 г.)

39. Съдът отбелязва, че когато те са подали своите жалби или в хода на проверката на техните жалби, ищците са предоставили на Комисията между другото, в подкрепа на своите твърдения, два документа, чиято доказателствена сила изглежда достоверна на пръв поглед и не може да бъде отхвърлена без задълбочена проверка. Първият от тези документи е копие от протокол на среща на министри, проведена в понеделник, 19 октомври 1987 г., на която са присъствали представители на предприятията, чието поведение се оспорва в жалбата от 5 юни 1990 г. и определени представители на френските публични органи (вж. Приложение 23 към иска за започване на тези дела). Съгласно този протокол, присъстващите дилъри са взели решение, след дискусия между всички участници, по-специално, да „се споразумеят доброволно да ограничат всички марки, взети заедно, до 15 % от целия пазар и да се съобразяват задължително с това доброволно ограничение, като и сами го наблюдават, при необходимост”. Този документ също така предвижда процедури за постоянно постигане на превишаване, което произтича от минали превишавания на квотата, която предварително е била предоставена от подписващите документа на един от дилърите. На последно място, този документ предвижда „че като резултат, трябва да се състави проектоспоразумение между дилърите на японски автомобили в Martinique”.

40. От документите по делото става ясно, и по-специално от мерките за организиране на процедурата, постановени от Съда, че този документ е приложение към писмо, изпратено на Комисията на 25 август 1989 г. от ищците Cesbron, Asia Motor, Monin Automobiles и EAS в контекста на проверката по жалбата от 29 ноември 1988 г. Той е приложен и към жалбата, подадена от Somaco на 5 юни 1990 г. Следователно той е сведен до знанието на Комисията преди да се вземе оспорваното решение.

41. На второ място, документ, озаглавен „проектоспоразумение” (вж. Приложение 24 към иска), на който е поставен подписът на всеки от законните представители на дилърите, е приложен към протокола от тази среща на ниво министри; той има следното съдържание:

„Постигнато беше следното споразумение:

Подписващите се, обвързват дилърите, които представляват, като се задължават по силата на споразумение с публичните органи да съблюдават квотата за внос на нови автомобили от японски производители, разпределени от администрацията и определени на 15 % от общия пазар на автомобили в Martinique за всички марки, взети заедно.

Те се споразумяват, че тези 15 % ще бъдат разпределени през 1982 г., както следва:

- Toyota: 43,93 %
- Nissan: 26,01 %
- Mazda: 15,00 %
- Honda: 7,99 %
- Mitsubishi: 4,07 %

...

В допълнение, подписващите са взели предвид протокола от срещата на ниво министри, проведена на 19 октомври 1987 г., понеделник, копие от който е приложен към проекта за споразумение и те одобряват неговите условия.

Във връзка с това ще се проведе среща в офиса на Префекта на Martinique в началото на всяка година, за да се определя броят на сертификатите за съответствие (документ, изискван за внос на кола), който ще се дава на всеки дилър на японски коли в Martinique през текущата година, в съответствие с правилата, определени в посочения протокол и в проекта за споразумение.

В случай на неспазване на една от упоменатите по-горе клаузи от едната от страните, настоящото споразумение се прекратява.”

42. Този документ е приложен и към упоменатото по-горе писмо, което е изпратено на Комисията на 25 август 1989 г. По същия начин, той е приложен и към жалбата на Somaso от 5 юни 1990 г.

43. С оглед на това доказателство, Съдът счита на първо място, че „проектът за споразумение” представлява, по първоначална преценка, сериозно доказателство за вероятното съществуване на консенсус между дилърите на въпросните вносители, действащи в района на департамент Martinique, който цели да раздели между тях квотата от 15 % от пазара, определена за търговците от френските национални органи. Съдът отбелязва, че протоколът от срещата на министрите, по силата на който е съставен проекта за споразумение, не съдържа никакво позоваване на разпределение на вносната квота, направено от публичните органи, което на пръв поглед изглежда, че е резултат единствено от действие, предприето от предприятията, страни по този проект за споразумение. От друга страна, Комисията е заявила в отговор на един от писмените въпроси на Съда, че доколкото тя е запозната, правилата, уреждащи разпределението на броя на коли, внасяни в Martinique, не са били променяни между 1987 и края на 1991 г.

44. Следователно от документите и информацията, които са предоставени на Съда, става ясно, че системата за разпределение между петимата дилъри, както е определена в проекта за споразумение, разгледан по-горе, след като е била подновена, все още е в сила на 5 декември 1991 г. – датата, на която Комисията е взела оспорваното решение. На пръв поглед, тези пунктове по делото изглеждат сериозно доказателство за действително независимо действие от страна на петимата въпросни вносители при поделение на пазара. Като такава, това действие може да попадне в обхвата на член 85 от Договора.

45. Следващата стъпка, на този етап от изготвяне на основанията, е да се направи сравнение между тези съображения на факти, свързани с доказателства, представени от ищците, с основанията на оспорваното решение, за да може Съдът да прецени дали, като е отхвърлила подадените пред нея жалби, Комисията е опровергала със съответните основания фактическите данни, анализирани по-горе, които са ѝ били представени за оценка от ищците.

46. В тази връзка, следва да се припомни още в началото, че десет различни предприятия се разглеждат по жалбата от 29 ноември 1988 г. и от 5 юни 1990 г.: жалбата от 29 ноември 1988 г. засяга френските вносители на петте японски производители Toyota, Honda, Nissan, Mazda и Mitsubishi, а жалбата от 5 юни 1990 г. – дружествата CCIE, SIDA, SIGAM, SAVA и Auto GM, които са дилъри в Martinique на въпросните марки в жалбата от 29 ноември 1988 г. Оспорваното решение отхвърля тези две жалби, както и първоначалната жалба от 18 ноември 1985 г., която Комисията тълкува като позоваваща се единствено на член 30 от Договора. От друга страна, в отговор на един от писмените въпроси на Съда, Комисията е заявила, че тя е съединила по своя инициатива жалбите от 29 ноември 1988 г. и от 5 юни 1990 г. „с оглед идентичните елементи в тях: едни и същи стоки, едно и също оспорвано поведение, едни и същи аргументи, еднакви искания и т.н.“. Съответно, Комисията е дала общ отговор на жалбите, подадени пред нея относно Metropolitan Франция и департамент Martinique, който се основава на едни и същи причини

47. На страница 2 от оспорваното решение, Комисията заявява, че проведените от нейните служби проучвания, са установили, че поведението на „петимата въпросни вносители“ представлява неразделна част от политиката, следвана от френските публични органи по отношение на вноса на японски коли във Франция. В контекста на тази политика, френските публични органи не само определят общото количество на разрешения внос на автомобили във Франция, но и определят правилата за разпределение на тези количества, като ги запазват само за въпросните вносители.

48. Съдът отбелязва на първо място, че единственият фактор, упоменат от Комисията в подкрепа на последното изявление, следва от разгледания по-горе меморандум, който френските органи за изпратили на Комисията на 28 ноември 1989 г. Въпреки изявлението на френските органи (вж. точка 6 по-горе), което е категорично включено в оспорваното решение, за да нямат търговците никаква автономност при функциониране на регулаторния режим, установен от френските публични органи, не е подкрепено от никакви документи.

49. На второ място, самата Комисия признава, че изявлението се отнася и за националните вносители и за техните дилъри в Мартиника. Въпреки това, доколкото става въпрос за последните, това изявление е в директно противоречие с проверката на документите, анализирана по-горе, и по-специално с проекта за споразумение.

50. На последно място, ищците са представили други писмени доказателства в подкрепа на презумпцията, изразена от документите, анализирани по-горе, които Комисията трябва да е проверила внимателно и безпристрастно. Съдът се позовава в тази връзка, от една страна, на писмо от 1 юли 1987 г. от Министерство на промишлеността, пощенските услуги, телекомуникациите и туризма, и от друга страна на Решение на Tribunal de Commerce (Търговски съд), Париж от 16 март 1990 г.

51. В писмо от 1 юли 1987 г. (вж. приложение 41 към иска), което ищите цитират на заседанието, без Комисията да възрази, че те са представили последното в хода на проверката на жалбите, министерството, позоваващо се на опасностите за системата, които могат да възникнат от паралелния внос, който включва доброволно ограничаване на продажбите на японски автомобили, се казва, че тъй като паралелният внос се конкурира непосредствено с дейността на петте оторизирани вносители, те са задължени постепенно да се отказват от изключителността, която им е възложена в замяна на доброволното ограничаване на техните предприятия. То добавя, че „увеличаването на тези практики е възможно бързо да доведе до обезсмисляне на цялата система на доброволно ограничаване от страна на оторизираните вносители”. Този документ потвърждава, при първоначалната проверка, че съгласно становището на самите френски публични органи, въпросните търговци не са загубили цялата си свобода за действие, противно на основанието за отхвърляне на жалбите.

52. По същия начин, наличието на споразумение, противоречащо на конкуренцията, между петимата въпросни вносители, е окончателно установено от Търговския съд, Париж, в Решението от 16 март 1990 г., което е сведено до знанието на Комисията от страна на ищите (вж. приложение 19 към иска), въпреки че съдът е решил да спре делото, докато Комисията се произнесе по подадените пред нея жалби.

53. По този пункт, Съдът счита, че като се имат предвид всички документи, които са му представени за оценка, прецизните съображения за фактическа обосновка и правни основания, направени от националния съд, въпреки че те не са задължителни за Комисията, са от такъв характер, че да я накарат да продължи своето проучване, за да установи дали информацията, предоставена от френските публични органи, съответства на всички фактически и правни характеристики, представени от ищите за оценка. Следователно, институцията-ответник трябва да се опита да установи, като използва средствата, които счита за най-подходящи, с достатъчна степен на сигурност, относимостта на твърдените факти, преди да стигне до становище по първото основание на оспорваното решение, че въпросните вносители „не са имали свобода на действие в този случай”.

54. От друга страна, достатъчно ясно е от всички документи, които са разгледани, и по-специално от отговора на Комисията на един от писмените въпроси, които са ѝ зададени в тази връзка от Съда, че въпреки противоречието между отговора на френските органи от 28 ноември 1989 г. и документите, представени от ищите за оценка от Комисията, Комисията се е въздържала да продължи с някаква допълнителна мярка за проучване след 28 ноември 1989 г., за да издири първоначално изискваната информация или да установи дали отговорът, даден от френските органи, е верен. По-специално, Комисията не е предприела никаква мярка за събиране на сведения след 5 юни 1990 г., датата на която е подадена жалбата на Somaso, която е насочена конкретно срещу установените практики в Martinique.

55. От упоменатото по-горе следва, че доколкото оспорваното решение отхвърля жалбите не основание, че въпросните търговци не са имали автономност или „свобода на действие”, докато това основание е отречено от точни, подробни доказателства, които са представени от ищите за оценка от Комисията, то е опорочено от явна грешка в преценката на фактите, което е довело до неправилно приложение на правна норма, във връзка с приложимостта на член 85 от Договора за поведението на въпросните търговци.

56. Следователно, първото искане на ищците трябва да бъде уважено. От друга страна, като е отхвърлила представените пред нея искания, Комисията също се е позовала на факта, че констатацията за нарушение на правилата на Общността за конкуренция, като е допуснала, че то е нагласено, а не е можела при обстоятелствата по делото да измени положението на ищците. Въпреки че в оспорваното решение се изтъква, че второто основание за отхвърляне на жалбите е установено „с оглед на съображенията”, направени от Комисията във връзка с нейното първо основание за отхвърляне на жалбата, което, както Съдът установи, е опорочено от очевидна грешка, свързана с оценката на фактите и неправилно приложение на правна норма, Съдът счита, че по същество второто основание е достатъчно независимо спрямо първото основание, разгледано по-горе. Следователно, Съдът трябва да вземе решение по второто от петте искания за отмяна, направени от ищците, с които те оспорват на практика законността на второто основание, въз основа, на което Комисията е отхвърлила техните жалби.

Второто искане, претендиращо нарушение на Договора

Аргументи на страните

57. Като оспорва второто основание на Комисията за отхвърляне на жалбите, с цел да установи, че „определянето на общото количество от публичните органи не попада в обхвата на член 85, тъй като приложението на тази разпоредба за разпределението, не може да доведе до оторизиране” на дружествата-ищци претендират, че те не оспорват наличието на вносна квота, а тяхното изключване от квотата в резултат от споразумение, което съществува между облагодетелстваните предприятия, и премахването на всяка конкуренция в резултат на наличието на неизменно разделение на квотата. Освен това, отказът на френските органи да им предоставят разрешение да са вносители никога не е било оспорвано в подадените жалби, тъй като дори при липсата на такова разрешение, производителите, изключени от споразумението, не е трябвало да срещат препятствия пред продажбите им поради наличието на паралелен внос, който позволява такава продажба.

58. В отговор на аргументите на Комисията, че ищците се опитват да участват в разпределението на квотите, които самите те описват като незаконни, ищците заявяват, че те никога не са искали да вземат участие в незаконното споразумение, и че техните жалби целят единствено да възстановят свободата на конкуренция на въпросния пазар, за да имат те възможност свободно да осъществяват търговия чрез свободна конкуренция между всички производители от Далечния Изток.

59. Освен това ищците оспорват аргумента на Комисията, че тъй като регулаторният режим, установен от френските публични органи, не позволява на вносители извън петимата, чието поведение се оспорва, да се включват в разпределението на квотата, то установяването на нарушение на член 85 не би променило по никакъв начин положението на ищците спрямо петимата вносители. Те изтъкват на първо място, че те не искат да бъдат включени в разпределението на вноската квота и оспорват факта, че пазарът е с определена големина, което не оправдава броят на търговците, които работят на този пазар, да бъде ограничаван от органи те на държавата-членка. Освен това, те оспорват основанията на Комисията, тъй като те презюмират, че вносителите нямат друг избор, освен да предприемат антиконкурентно поведение. В тази връзка, те претендират, че от приведените доказателства става ясно, че оспорваното споразумение

е резултат от консенсус между въпросните предприятия, което по-специално представлява съгласувана практика в началото на всяка година по отношение на разделението на квотата и предвижда санкции в случай че страна по споразумението надвиши дела на квотата, предвиден за нея от страните по споразумението.

60. На последно място, ищите претендират, че съгласно единната практика на Съда на Европейските общности, всички незаконни споразумения могат да се критикуват, дори тези, които са свързани със законодателни разпоредби или с практики на държавите-членки (вж., по-специално Решение по дело 30/87 *Vodson* от 4 май 1988 г., *Recueil*, стр. 2479). Самата Комисия е изтъкнала, че фактът, че предприятие при наличието на силно влияние се е съгласило да има определено поведение и което, дори в противоречие със своя икономически интерес, не изключва констатацията, че съществува споразумение, нарушаващо конкуренцията (вж., по-специално Решение 88/86/ЕИО на Комисията от 18 декември 1987 г., свързано с дело съгласно член 85 от Договора за ЕИО (*VI/31.017-Fisher-Price/Quaker Oats Ltd - Toyco*, ОВ 1988 г., L 49, стр. 19).

61. Комисията изтъква, че според нея, няма основание да се поставя под съмнение изявлението на френските органи, че въпросните предприятия не се ползват с автономност при управление на системата за регулиране на пазара, установена от публичните органи. Освен това, фактът, че на ищите е отказано разрешение за внос на определен „вид” и в резултат на това техният внос е трябвало да се осъществява „на индивидуална основа” не произтича от поведението на петимата вносители, чието поведение се оспорва от ищите.

Съображения на Съда

62. Във второто искане, с което се претендира отмяна на оспорваното решение, ищите оспорват законността на второто основание за отхвърляне на техните жалби в оспорваното решение, с което Комисията счита, че с оглед отказа за предоставяне на разрешение на ищите, съображение, че правилата за конкуренция за били нарушени от страните, посочени в жалбата, не може да промени положението на ищите на пазара (вж. точка 13).

63. В хода на упоменатите по-горе мерки за организация на процедурата, Съдът е поискал от Комисията да му представи определени подробности, свързани с тълкуването на израза „разрешение на вносител”, за който се отнася оспорваното решение. В първоначалната група въпроси, той е поискал Комисията да конкретизира смисъла на този израз и да определи, дали тя счита че то се отнася за търговия и може ли в резултат на това, да се приравни на разрешение за внос, или, напротив, попада в приложното поле на френския закон за движение по пътищата и следователно се прилага само по отношение на начина на разрешение и вида на одобряване на превозни средства, независимо от условията за продажбата им.

64. Комисията е отговорила на първия въпрос, както следва:

„Съгласно информацията, която е предоставена от Франция и с която Комисията разполага, понятието „разрешение за вносител” е от френския закон за движение по пътищата. Член 106 от *French Code de la Route* предвижда следното:

„Въпреки, че по отношение на превозни средства или компоненти за превозни средства, които не са произведени или сглобени на територията на държава-членка на ЕИО, одобрението на вида се разрешава, само ако производителят има представител във Франция, който е специално оторизиран от Министерство на транспорта. В такъв случай, то се дава по искане на този представител.”

65. Във втората група въпроси, от Комисията се иска конкретно да изложи причините, поради които, според нея, само петимата въпросни вносител са участвали в разпределението на обема коли, внесени при въвеждане на системата.

66. Комисията е отговорила на този въпрос по следния начин:

„Относно последната част на въпроса на Съда, Комисията може само да потвърди, че като са отчетени разпоредбите на член 106 от Френския кодекс за пътищата, могат да се внасят само моторни превозни средства от оторизирани производители. В резултат на това, вносител, който не са били оторизирани, когато се е въвеждала системата за регулиране на вноса от Япония, не са могли да участват в разглежданото разпределение.”

67. От документите по делото става ясно, че съгласно френското право всяко превозно средство, което подлежи на задължителна регистрация, трябва да бъде „одобрено” от Министерство на промишлеността, за да може да използва обществените пътища. Японските производители попадат в приложното поле на разпоредбите на член R 106 от Code de la Route, съгласно които превозни средства, произведени извън територията на Европейската икономическа общност, не могат да бъдат одобрени като вид, освен ако производителят има представител, оторизиран от публичните органи. Превозни средства от производители, които както в случая с превозните средства, внесени от ищците, нямат такъв представител, трябва да бъдат одобрени съгласно така наречения „индивидуален ред”, установен с Министерски указ от 19 юли 1954 г., както е бил изменен. За разлика от одобрението на вид, при което стандартно превозно средство може да бъде одобрено с последващи проверки, за да се установи, че произведените превозни средства в действителност съответстват на модела, който е одобрен като вид, индивидуалното одобрение означава, че се одобрява всяко отделно превозно средство (вж. Решение № 91 - D - 52 от 20 ноември 1991 г. на Френския съвет за защита на конкуренцията, приложено към иска като приложение 10).

68. Освен това, по отношение на съответствието на френската система за „индивидуално” одобрение с член 30 от Договора, което не е предмет на разглеждане в този спор, Съдът на Европейските общности е възприел позицията, че процедурата за одобрение, установена от държава-членка, за превозни средства, внесени от друга държава-членка и вече одобрени или разрешени за ползване в тази държава трябва да позволява на вносителя, като алтернатива на процедурата по проверка, да представи документи, издадени в държавата-членка износител, тъй като на първо място тези документи предоставят необходимата информация, основана на вече извършени проверки и на второ място, процедурата на проверка не води до излишни разходи или забавяне (Решение по дело 406/85 Procureur de la République/Gofette и Gilliard от 11 юни 1987 г., Recueil, стр. 2525).

69. Следователно, Комисията неправилно твърди, че могат да се внасят само превозни средства от оторизирани производители (вж. точка 66 по-горе). Системата за

оторизиране, установена от приложимото национално законодателство не засяга правото на внос, а само въпроса дали одобрението на внесените превозни средства, което е необходима предпоставка, за да има разрешение едно превозно средство да се движи по обществените пътища, се дава на вид превозни средства или съгласно така наречената „индивидуална“ процедура. Следователно, упоменатите по-горе разпоредби на French Code de la Route не са предназначени, сами по себе си, да препятстват директния внос на превозни средства от вносители, представляващи японски производители, различни от производителите с представители, оторизирани от френското Министерство на промишлеността, пощенските услуги, телекомуникациите и туризма. Точно такова е положението на производители, чиито вносители във Франция са предприятия-ищци. От тази гледна точка, както претендират ищците, нито налагането на квоти за автомобили от японски произход, нито процедурата за оторизиране, която е определена от френските публични органи и която не се оспорва в това дело, сами по себе си са предназначени да препятстват предприятията-ищци, в съответствие с правилата за конкуренция, да получат разрешение да влизат на френска територия и да участват в позволената продажба на автомобили, съгласно квотата, по същия начин както техните конкуренти, представляващи оторизирани производители.

70. В допълнение и в противоречие на втората част на изтъкването на основания в решението на Комисията, ищците никога не са се опитвали да получат разрешение да участват в антиконкурентното споразумение, което те обжалват.

71. На последно място, съгласно единната съдебна практика, фактът, че антиконкурентното поведение на оторизираните вносители, ако се докаже, е било поощрявано или окуражавано от френските органи, сам по себе си няма връзка с приложимостта на член 85 от Договора (Решения по дело 229/83 Leclerc/Au blé vert от 10 януари 1985 г., Recueil, стр. 1 и дело 231/83 Cullet/Leclerc 29 януари 1985 г., Recueil, стр. 305).

72. Следователно, прекратяването на твърдяната антиконкурентна практика по повеля на Комисията, ако се докаже, би могло да даде възможност за промяна на условията, които уреждат достъпа на предприятия-ищци до разпределението на пазара на автомобили във Франция, без оглед въпроса за тяхното оторизиране от френските публични органи.

73. В съответствие с това, в оспорваното решение Комисията неправилно твърди, че няма връзка между интереса на ищците и приложението на член 85, параграф 1 спрямо практика, чиято цел или резултат е ограничаване на достъпа до разпределението на пазара на моторни превозни средства за японски производители до пет определени производители. В тази част, оспорваното решение е опорочено от неправилно приложение на правна норма.

74. От упоменатото по-горе следва, че първото основание, на което в оспорваното решение Комисията е отхвърлила трите жалби, подадени от ищците, които твърдят нарушение на член 85 от Договора, се основава на неправилна фактическа и правна оценка на информацията, предоставена от ищците за оценка от страна на Комисията, и че второто основание на Комисията за отхвърляне на жалбата е опорочено, поради неправилно приложение на правна норма. Следователно, оспорваното решение трябва да се отмени, тъй като то е свързано с член 85 от Договора, без да е необходимо Съдът да разглежда останалите искания, направени от ищците.

По съдебните разноси

75. По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. Тъй като ищците не са изискали присъждане на разноси в иска си, те следва да понесат направените от тях съдебни разноси.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (втори състав) реши:

1. Отменя Решение на Комисията от 5 декември 1991 г., тъй като то е свързано с член 85 от Договора.

2. Осъжда всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 юни 1993 година.

Подписи